

Kállay Kotász Zoltán KÜLÖNVÉLEMÉNY

*A táborban,
amelyet aznap este Bükfürdő közelében állítottunk fel,
elterjedt a hír,
előbb csak a tölgyerdő felőli körletknél,
aztán a csónakázótó körül,
hogy végül a névsorolvasás után megállíthatatlanul szétszaladjon:
valaki ételszagot érzett.
A valaki Piros volt,
az informatikus, aki állította,
hogy előző éjjel sült hús illatát érezte.
Lázár, az agykutató, úgy vélekedett,
hogy mivel három napja nem ettünk már,*

nem számítva az étrend-kiegészítőből és stabilizátorból
főzött levest két napja,
Piros hallucinált.
Sokan persze hinni akartak Pirosnak,
és az ételről (főtt étel, sült hús)
tovább szövődött a szóbeszéd.
Másnap délre olyasféle vélekedés alakult ki,
hogy a csapatnál van ételtartalék,
de főtt ételről,
sült húsról nem lehet szó,
hiszen a szakácsok, Péterfi és Ernő,
már a múlt héten, csütörtökön, illetve szombaton meghaltak.
Az esti sorakozónál
Kesely parancsnokhelyettes
rövid beszédet intézett hozzánk.
A vezetőség az átláthatóság és nyílt beszéd híve.
A vezetőségnek nehéz döntéseket kell meghoznia,
a felelősség hordozása rendkívüli energiavesztéssel jár,
ezért a vezetőség
külön porciót rendelt magának két napja.
Kesely parancsnokhelyettes újra leszögezte,
hogy az átláthatóság irányelvét
minden körülmények között
és maximálisan tiszteletben kell tartani,
ezért felolvassa a menüt:
Sült patkány,
pirított tücsök,
tarhonya.
Bár tücsköt néha mi is ettünk,
ha menet közben a sorból ki tudtunk lépni, és sikerült elkapni,
csak úgy, pirítás nélkül, élve bekapva,
néhány embernek a beszéd végére mégis
elcsöppent a nyála.
Piros, az informatikus,
valószínűleg megrészegedve a tudattól, hogy kiderült az igazság,
vagyis igazolódott a szimata,
felállt, és kijelentette,
hogy éhesek vagyunk.
Aztán hozzátette, hogy az egyszerű embereknek is
juttatni kell az ételtartalékokból.
Pirosnak nem válaszolt senki.

*A reggeli sorakozó után
Kesely parancsnokhelyettes
rövid beszédet intézett hozzánk.
Utalt az összes,
Genfi, Brüsszeli, Moszkvai, Ulánbátori, Hódmezővásárhelyi és Alsóbélatelepi
Konvencióra, melyek alapján
senkit
nem lehet bántalmazni,
nem lehet a szabadságában korlátozni,
nem lehet a véleményének kifejtésében akadályozni.
A közösség viszont szabadon dönthet,
hogyan gondoskodik-e valakiről,
vagy sem.
Pirostól tehát elveszük
a ruhát, cipőt és kanalat
(amelyek közösségi tulajdonságok képeznek),
és ahonnan egy négy méter mély gödröt, ahová elhelyezzük,
és ahonnan egyéni képességei és adottságai alapján
(amelyek természetesen megkülönböztetik egyik embert a másiktól),
szabadon távozhat.*

A véleményszabadság és véleményrögzés irányelvének,
mivel se hagyományos íróeszköz (papír, ceruza),
se technika (diktafon, filmfelvevő)
nem áll rendelkezésünkre,
azzal teszünk eleget,
hogy élő fa kérgébe belevéssük Piros különvéleményét.
Körösi, a műbútorasztalos,
egy nyírfa kérgébe bicskával rögtön oda is véste:
„Nem értek egyet”.
Aznap délben
hagymaport és édes gyökeret kaptunk ebédre,
aztán tábort bontottunk,
hogy tovább vonuljunk nyugatra, Kőszeg felé.
A munka elvégzése után,
de még indulás előtt néhányan
szabad döntésük és áhítathoz való joguk alapján
gallyakból apró fakeresztet eszkábáltak, megcsókolták,
és Piros gödrébe hajították.
Ennél az ősi szertartásnál
csak az volt szívbe markolóbb,
amikor három nap múlva, a nélkülözésektől teljesen elcsigázottan,
valahol Peresznye közelében,
fenyőerdőn áthaladva
énekesmadár trillákkal ékesített dalát hallottuk a sűrűben.
Tubília kisasszony, az aranyszívű hölgy
ekkor halkán megjegyezte,
hogy talán elvesztett társaink,
Tusnádi, Móricz, Péterfi, Ernő és Piros
lelke üzen nekünk a dalban.
Sírtunk.
Kiérve az erdőből,
egy vadvirágokkal telehintett tisztáson pihenőt tartva
Lázár, az agykutató
sorban megszorította mindannyiunk kezét,
és elmondta,
hogy addig nem veszíthetjük el hitünket,
amíg a nélkülözés,
létbizonytalanság
és kilátástalan jövőkép ellenére
nem csupán a szükségleteink kielégítése és a túlélés gondolata
foglalkoztat minket,
hanem nemes érzések is sarjadnak a szívünkben.
Kibújt a nap a felhők mögül,
és mi meneteltünk tovább.